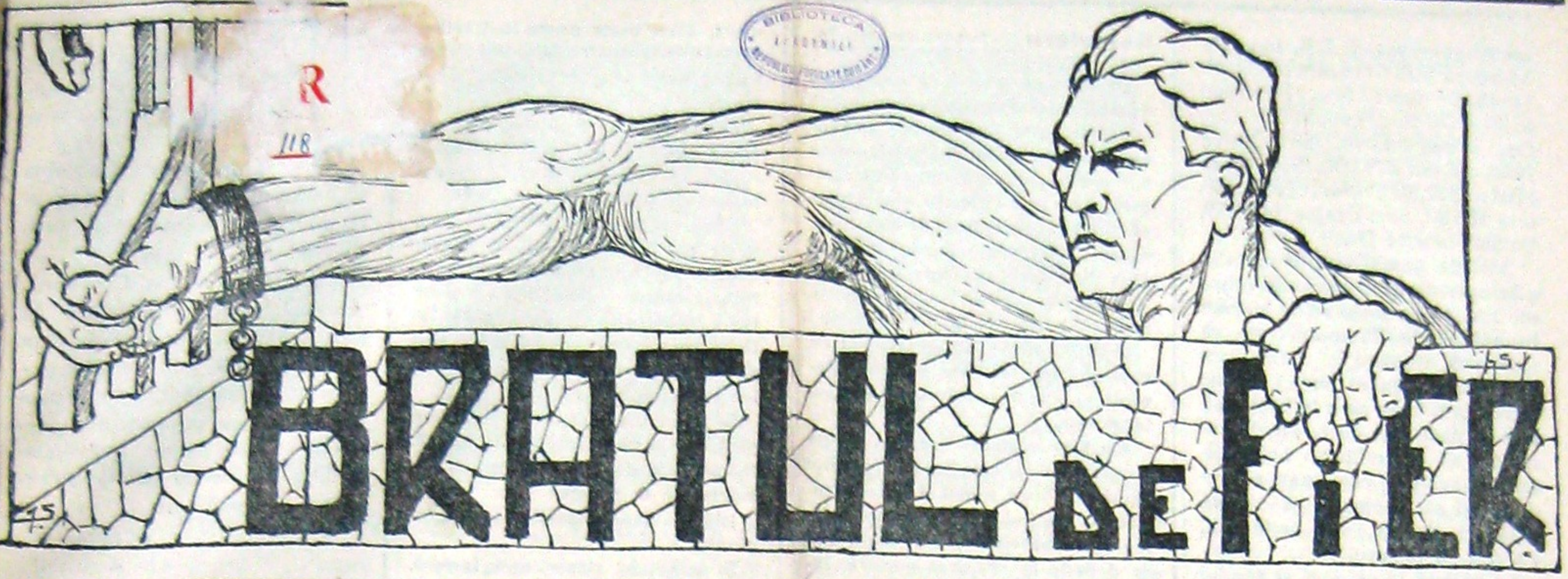
ANUL II Nr. 11 | 4 PAGINI 1 LEU | Cenzurat | APRILIE 1936

BRATUL DE FIER

Semnul nostru în alegeri

APARE SUB INGRIJIREA UNUI COMITET

Gazetă de știri, îndrumări, educație naționalistă și creștină

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STR. D. ZAMFIRESCU 14 — FOCȘANI —

Semnul nostru în alegeri

Reînviere...

de Ioan Victor Vojen

Tremurăm de frica revizionismului!

Creem ligi și asociații și frământăm țara dela un capăt pană la altul, cu întruniri, discursuri și proteste.

Reamintim în fața străinilor povestea celui drumeț, care trecând printr'o pădure noaptea, fluera, ca să dovedească ciocănitoarelor și veverițelor că nu se teme.

Și de cine anume ne e teamă? Cine ne amenință? Ungurii?

Să chibzuim o clipă și să vedem lucrurile așa cum sunt: cine sunt Ungurii? Ce forță posedă Ungurii?

Un popor ieșit stâlcit din marele război, căruia i-am luat jumătate din țară și apoi l-am scăpat tot noi, cu mila noastră, de iadul bolșevic.

Un popor cu nemeși trufași dar cu țărani în mizerie, cu cea mai arhaică organizație și viață de stat, un popor pe care o mână de români în zilele marelui Horia sau un pâlc de Moți de-ai lui Iancu l-a făcut să-și caute scăparea în văgăunile șerpilor și șobolanilor!

Sau poate de Bulgari ne temem? Cari Bulgari? Aceia cari ne-au fost sute de ani tributari culturali și din cari în 1913, n'am putut întâlni nici unul până la Sofia?

Când aceștia ne sunt adversarii nu ne e oare rușine de josnicia noastră, când pe la Paris și Moscova ne plecăm șalele — de — am rămas cu cocoașa umilinței între spete — să cerșim alianțe?

Și cu cine alianțe? Cu țări cari sunt depărtate cu sute de kilometri de noi, sau cu altele cari până astăzi în istorie nu ne-au dăruit decât fuga rușinoasă de pe front sau răpirea celor mai frumoase provincii ale țării?

Unde ne e curajul? Unde ne e oare virtutea strămoșilor?

Și de ce imaginile luminoase ale trecutului nu mai trăesc în noi?

Pentrucă neamul nostru românesc a părăsit calea sorocită lui de Dumnezeu — calea tradiției și-a marilor înfăptuiri — și-a apucat o alta, străină, de împrumut, calea trufiei, a adorației omului de sine însuși.

Continuare în pag. 2-a

„Hristos a înviat"

Vremea de ploi și zloată, se arată tot mai nepotrivită. Inserările sunt liniștite și tot mai plăcute; din adierei primăvăratice, din chemările tânguitoare ale glasurilor de aramă se desprind tainicile înfiorări ale unor sfinte amintiri, petrecute în negura veacurilor și totuși mereu prezente, ca însemnătate și folos.

Din cercetări și din auzite am aflat și știm cu toții c'a fost o vreme, când lumea frământată de osândă și păcat se pogora zi de zi, ca simțire și omenie tot mai mult spre o complectă asemănare cu viața sălbătăciunilor din desișuri și pustiuri.

Starea de ticăloșie și de sălbatecă răutate s'a arătat în toată grozăvia ei, acum aproape 2000 ani, când a fost țintuit cu piroane Domnul Iiisus Hristos pe Crucea ridicată în creasta Golgotei.

Mulțimea, din vremea pătimirii Domnului Hristos, înebunită de întărâtarea conducătorilor, a schingiuit, a vărsat sânge și-a înmormântat o ființă plină de bunătate și iubire, care s'a născut și-a trăit, cât a trăit numai pentru viața și fericirea lumei.

Prăznuirea acestor sfinte și dureroase amintiri, ar trebui să fie un semn de veșnică amintire, spre a nu se mai săvârși asemenea greșeli cu mântuitorii neamurilor, cu trimișii lui Dumnezeu la cererea vremurilor și-a împrejurărilor.

Intre hotarele Țării Românești s'a văzut oameni lipsiți de omenie și rușine, oameni ce s'au sălbătăcit în cuget și'n porniri, de-au săvârșit și săvârșesc încă mișellii, schingiuind suflete curate și nevinovate, schingiuind și ucigând pământeasca ființă a legionarilor, porniți pe calea sacrificiului de sânge, pentru binele și viața nației românești!

Un lucru rămâne însă pururea veșnic: Bucuria lumii, a isvorât din Învierea Domnului; iar Învierea a urmat după dureri și prigoană, după lacrămi și sânge, după răstignire.

Ce vor zice oare puternicii zilelor noastre, când vor vedea într'o zi, că din dureri și lacrămi, din prigoană și sânge va răsări bucuria Invierii, și ne vom saluta cu salutarea biruinții neamului românesc, cu salutul legionar, după cum ne salutăm acum cu salutarea biruinții creștine „Hristos a înviat"?

PR. V. BOLDEANU

In ceasul al 11-lea

— —

In pragul acestei primăveri preoții ortodoxi s'au adunat la București în congres extraordinar. Preoți de seamă cu un trecut în biserică și'n viața partidelor politice s'au hotărât să se retragă din partidele politice și și-au anunțat demisiile în grup. S'au supărat, fiindcă toți i-au mințit toți i-au batjocorit și s'au convins că toate partidele sunt pornite pe distrugerea credinței și nimicirea neamului.

Și de când le-am spus noi acest adevăr! Fraților, noi preoții suntem nădejdea de viață a nației românești, suntem cea mai teribilă putere în viața neamului, deci să ne așezăm în serviciul neamului, eșit din partidele politice, nu fiți mai departe robi și slujitorii mincinoșilor, hoților și desfrânaților.

N'ați înteles și n'ați ascultat; acum umblați desbrăcați și flămânzi voi și casa voastră, și ori decâte ori v'ați plâns vițelului de aur, v'au spus că-i sărăcie pretutindeni și să aveți răbdare.

V'au mințit și bine v'a făcut, prea i-ați slujit cu credință! Totuși întrebăm noi preoții legionari, cari i-am urât pe politiciani, fiindcă sunt mincinoși, iar minciuna este fica satanei, întrebăm noi: Ce sărăcie, ce fel de sărăcie și chiverniseală, când administratorii Băncii Naționale, Băicoenii și Stoiceștii, primesc câte 15-20.000 lei pe zi?

Ce sărăcie și chiverniseală când sunt lefuri de un milion pe lună și dela 400.000 lei în sus, pe lună, câte poftiți? Ce sărăcie, când politicianii mănâncă și rumegă numai milioane? Iată declarația de impunere subscrisă cu mâna proprie de fostul Di-

rector general al C.F.R. Ing. Teodorescu: 955,611 leafă la C.F.R. Tantieme dela: Soc. Petroşani 6,361,437, Soc. Lupeni 796,653, Soc. Lonea 58,098, Soc. Valea Jiului de sus 225,000, Soc. cred. Minier 347,960, Soc. cred. Extern 83.180, Soc. Drajna 145,235. Totalul faceţi-l D-v.

Sărăcie numai pentru voi slugile cele credincioase de care nu mai au nevoe şi nu le permit hrubele Iudeo-Masonice să vă mai facă dreptate!

A! ce mulţumit sunt, aceiaşi guvernare, care ne-a înlănţuit pe noi gardiştii, şi care v'a determinat, să ne huliţi pe noi slujitorii convinşi şi conştienţi ai credinţei şi ai neamului şi să vă lepădaţi de noi, v'a batjocorit, v'a dat cu piciorul".

In curând le va veni şi rândul episcopilor, cari ştiu de frică, şi ascultă porunca idioată a politicianilor, ce mânjesc altarele sfinte cu noroiul intervenţiilor lor scabroase şi impertinente.

In iarna lui 1934, în timp ce stăteam la celulă, fără foc, cu ghiaţă pe pereţi de puteai s'o dai cu mâna jos, grămadă, Asoc. „Clerului", încheia un proces verbal în care spunea către sfârşit, că preoţimea nădăjdueşte pentru preoţii întemniţaţi, „că această experienţă (la puşcărie) le va fi spre cuminţire şi vor fi aduşi pe calea cea bună!"

Cuminţenia şi calea cea bună era să fii liberal, n. ţărănist, georgist, gogist, orice afară de gardist.

Dece? Fiindcă gardiştii spuneau deschis şi fără teamă; că partidele politice sunt viermii neadormiţi ce rod la temelia Bisericii, a neamului şi a tuturor instituţiilor de seamă a statului român.

De atunci şi până acum, noi ne-am văzut de drumul nostru, de credinţa noastră creştină şi legionară, ne-am făcut datoria pe mai departe şi-am aşteptat, să vadă şi orbii, să audă şi surzii şi să se convingă cel puţin în ceasul al 11-lea, că aveam dreptate când spuneam, că nădejdea de mai bine stă numai în braţele de fier a legionarilor în luminata conducere şi martirica suferinţă a Căpitanului nostru C. Z. Codreanu.

Pr. V. Boldeanu

Reinviere *continuare din pag. I-a*

De aproape o sută de ani trăirea noastră românească este o continuă falsificare. Am împrumutat, am copiat, dela un popor îndepărtat — cu altă simţire, cu altă cultură şi desigur cu alt rost în lume — toată viaţa sa, toată organizaţia sa de stat, toate ticurile, toate păcatele sale şi ne-am spus dintr'odată că sunt ale noastre.

Şi-au fost unii convinşi cari au spus că *trebue* să fie ale noastre!

Şi-au pornit să urgisească tot ce e românesc, tot ce e mare şi adevărat, şi singur adevărat, pe pământul acesta.

Am împrumutat anume democraţia şi civilizaţia materialistă a burgheziei apusene. Peste trupul şi sufletul românesc am îmbrăcat veşminte străine şi nepotrivite. Şi-am mers atât de departe în rătăcirea noastră încât am divinizat pe acei oameni de stat români, cari ne-au falsificat viaţa noastră specifică şi le-am ridicat statui la fiecare colţ de stradă.

Democraţia fatal trebuia să ne sugrume autenticitatea pentru că este o conrupţie formală a vieţii.

Acolo unde Dumnezeu a lăsat neamuri cu mari rosturi spirituale, omul s'a aşezat pe sine însuşi şi-a redus totul la măsura făpturei sale pitice şi în îngâmfarea sa a imaginat în această lume unde statul nu e decât trecere şi transformare, ceva definitiv şi universal: o formulă — democraţia — bună la toate popoarele şi în toate timpurile.

In locul necuprinzătoarei armonii divine, omul a vrut să opună trufia raţiunei sale. A negat tot ce e realitate, tot ce e tradiţie, tot ce e patrimoniu spiritual moştenit, tot ce e viaţă, ca să imagineze o lume moartă, a raţiunii. A criticii neputincioase.

Deaceea toată viaţa noastră dela 48 încoace nu e decât falsificare şi goliciune. Deaceea am pierdut conştiinţa de noi înşine, de puterea noastră. Pentrucă ne-am uitat trecutul cel falnic, pentrucă viaţa noastră modernă a însemnat ruptură cu tot ce-a fost odată.

Am uitat că neamul nostru românesc prin aşezarea sa şi prin vitejia ostaşilor săi are un mare rost în lume. Am uitat că odată sub un Ştefan, noi, românii moldoveni, am salvat civilizaţia Apusului de urgia semilunei. Că noi românii, am purtat sute de ani cu mâna sigură, nesovăitoare, lumina misionarismului ortodox după căderea Bizanţului, în tot Răsăritul. Că dela noi, dela slova bătută în mânăstirile Domnilor noştri, s'au adăpat şi Bulgari şi Sârbi şi toate neamurile de care ne temem astăzi. **Cari toate ne-au fost tributare culturaliceşte.** Aşa cum ne-au fost şi Ruşii până la Ţarul Petru cel Mare.

Le-am uitat toate pentrucă democraţia porunceşte uitarea trecutului, rupere de ce-a fost. Rupere de noi înşine, de propria noastră fiinţă.

Dacă am trăi în trecut atunci nu ne-ar mai fi teamă, am fi într'adevăr ceeace suntem: un popor mare viteaz şi astăzi — când Rusia a căzut iarăş în barbarie şi în negaţia lui Dumnezeu — cu acelaş mare rost din trecut. Zăgaz de netrecut în calea barbariei.

Şi trecutul e aici lângă noi. Ca o piatră nestemată învălită în ţărână. Nu se cere decât să împrăştiem pământul de de-asupra!

Iată misiunea mişcării noastre legionare!

Şi astăzi, în sfânta zi a Invierii, când totul renaşte la o viaţă nouă, să ne plecăm şi noi, cucernici, în faţa altarelor bătrâne şi să-i cerem Celui prea Inalt ajutorare, ca să ne îndrepte paşii şi să ne găsim iarăş drumul nostru românesc, calea noastră de totdeauna, calea sorocită neamului nostru, calea trăirii lui Dumnezeu, calea **Reinvierii Româneşti!**

Codrene, vino şi'n Basarabia!*)

...şi ce ar trebui să ei cu tine, nu aşi putea să-ţi spun, să nu înspăimânt pe nimeni, deşi toţi ar trebui să avem groază în ochi.

Vino Codrene în Basarabia, să rămâi uluit, să vezi sate pe mal de apă dulce, cu sălcii, păpuriş şi stuf, iar la ţărani râia în stare endemică, ca holera în China şi muştele în ţara Faraonilor.

Vino Codrene în Basarabia, să vezi păduchi umblând pe oameni, ca oile, împrăştiind exantematicul, în toată ţara.

Vino Codrene în Basarabia, să vezi cum pe Facultatea de teologie din Chişinău, însăşi dascălul ei urinează, (un proverb arab spune că i s-a făcut a moarte câinelui, ce face aşa ceva pe geamie) şi din gura unui brav oştaş, Preşedintele Consiliului în procesul Constantinescu-Iaşi, vei afla că au fost martori, profesori şi funcţionari ai acestui stat prea îngăduitor, care plătindu-le drumul, le-a dat concedii, le rezervă gradaţii, avansări şi pensionări şi totuşi aceste molii neruşinate, au făcut apologia comunismului.

Vino Codrene în Basarabia să vezi cu ochii şi să auzi cu urechile şi ca în basm, să auzi, să vezi şi să nu crezi.

Vino în Basarabia Codrene.., şi totuşi ia cu tine o sticlă de gaz, că ştii, gazul este bun pentru lumină, gazul este recomandat contra păduchilor, şi apoi gazul este un minunat dezinfectant... şi chiar unele bune gospodine dă foc cu gaz la putregaiuri şi lepădături.

C. D. Bălănică
Avocat—Ismail

*) Rândurile de mai sus sunt o urmare la articolul din Nr. trecut în care era vorba de chemarea Căpitanului de către Moţi, să-i izbăvească de toată suferinţa şi necazul lor.

Prevederile unui tineret batjocorit!

Cu zece ani, în urmă, s'a scris în „Spada" organ al tinerilor dela 1922, ce-au strigat din răsputeri înţelepţilor şi puternicilor veacului acestuia, că sunt căzuţi de pe linia intereselor de viaţă a neamului românesc, că sunt laşi sau idioţi de nu pot să înţeleagă lucrurile aşa cum trebuesc înţelese.

Scria rândul trecut aici, unul dintre vechii luptători, alături de care luptăm şi noi acum, că „noi nebunii dela 1922 şi până acum, ne mulţumim şi-am putea pleca din lumea aceasta foarte satisfăcuţi deoarece am biruit; înţelepţii, cuminţii şi puternicii de altă dată cari ne-au bătut şi ne-au socotit nebuni, au luat-o pe drumul nebunilor" şi se constată că nebunii n'au fost nebuni ci dinpotrivă înţelepţii şi cuminţii au fost puţin ticăloşi, puţin nebuni şi puţin idioţi, într'un cuvânt au fost politiciani români.

Şi ca să vedeţi că avem dreptate iată spre exemplu ce-a prevăzut acest tineret urgisit şi chinuit, în privinţa procesului dela Chişinău **„Ateismul şi Biserica"...**

Continuare în pag. 4-a

Pentru cei bolnavi de iudaism

Sfântul Ioan Gură de aur, marele cuvântător al bisericii creştine, despre care s'a zis că dacă n'ar fi existat acest sfânt arhiereu, ar fi fost nevoe ca Mântuitorul Hristos să mai vină încă odată pe pământ, văzând că unii dintre creştini, din neînţelegere, necunoştinţă sau din cauza intereselor, au legături cu evreii cu care trăiau prin aceleaşi oraşe şi sate, a fost nevoit, ca Părinte ce-şi iubea fiii de credinţă, să se ocupe de chestiunea unei astfel de legături necuviincioase şi plina de păcat şi blestem Dumnezeesc. Şi ***în scopul de a-i hotărî pe creştini să rupă pentru totdeauna orice fel de legătură cu blestematul neam iudaic,*** acest sfânt părinte a ţinut în faţa poporului creştin, de pe treptele sfântului Altar, 8 cuvântări, din care mustrarea sfântului pentru rătăciţii creştini cari se salută cu jidanii, vorbesc, stau la masă şi fac afaceri cu fiii ucigaşilor Mântuitorului nostru, izbucneşte ca un potop de trăznete ce înspăimântează şi zgudue orice cuget creştin.

In aceste cuvântări, sfântul spune tuturor creştinilor din toate timpurile şi din toate ţările, ***că cei bolnavi de iudaism,*** adică cei ce ţin la jidani, şi au deaface cu aceşti criminali pătaţi cu sângele curs din trupul Mântuitorului Hristos, sunt rupţi dela biserica creştină, şi blestemaţi, ca unii ce au trădat pe însuşi Dumnezeu, împrietenindu-se cu batjocoritorii Lui.

Pe baza dogmei bisericii creştine ortodoxe, şi cu sfânta scriptură în mâini, Sfântul Ioan Gură de aur dovedeşte celor cari sufăr de boala iubirii de jidani:

1. Că primii „antisemiţi" (aşa numesc jidovii pe aceia cari nu pot fi înşelaţi şi batjocoriţi de ei) au fost proorocii: Moise, Eremia, Isaia, Iezechil, etc., care toţi, trăind în mijlocul acestui neam viclean, au scris cu revoltă, scârbă şi blestemând, arătând lumii întregi că jidanii sunt cei mai răi oameni de pe faţa pământului. Mincinoşi, vicleni, desfrânaţi, necredincioşi, orbiţi de iubirea de bani, nemiloşi faţă de suferinţele atâtor popoare şi gata oricând să verse sânge omenesc. Şi ca o pedeapsă dată lor de D-zeu pentru fără de legile pe care le săvârşesc neîncetat, proorocul Moise le-a spus, cu 1564 de ani înainte, că vor fi împrăştiaţi şi izgoniţi din Palestina (anul 70 după naşterea lui Hristos) şi că îşi vor mânca şi copiii în vremea când vor fi alungaţi din pământul lor.

Şi aşa s'a întâmplat.

2. Că Mântuitorul Iisus Hristos deasemenea a blestemat cu totdesgustul pe acest popor, proorocind că nu va trece mult şi ei vor deveni batjocura întregei omeniri, ca o pedeapsă pentru sângele crime-

O jumătate de oră cu Iisus, la picioarele crucei

...Sună miezul nopţii. Pentru cei de prin teatre şi cinematografe, nu-i târziu. Iar pentru alţii, nu numai că nu-i târziu, ci e chiar devreme. Dar pentru mine, un biet locuitor dela sat, grădinar de meserie, pentru mine e târziu. Aproape regulat în timpul liber pun mâna pe condei şi scriu aşa după cum mă taie capul câteva rânduri pentru gazeta noastră. Acum se apropie săptămâna Patimilor şi Invierea Domnului Nostru. Nu pot să dorm căci in fundul conştiinţei mă apasă ceva: tu care scrii — mult puţin — pentru Patimile lui Isus nu ai nici un cuvânt a spune, macar în zilele acestea, dacă în celelalte zile l'ai uitat? Iată pentruce cu drept cuvânt nu dorm bine şi bine fac că nu dorm.

Şi ce bine ar fi dacă toţi cei cari scrim regulat pela gazetele creştineşti ne-am face această datorie sfântă de a întovărăşi o jumătate de oră sau o oră pe Isus în suferinţele lui de pe Golgota.

Mă uit la Icoana din perete Hristos bătut în cuie pe cruce. Azi am adus de pe cômp un buchet de toporaşi şi le-am pus la icoană. Şi-acum seara, albastrul toporaşilor este pentru mine o chemare, un apel către gândire, către marile gândiri, către cercetarea problemelor timpului în raport cu eternitatea, după cum spunea cineva, către stabilirea unui bilanţ spiritual. Da! Reflexiune! Problemele timpului. Bilanţ spiritual!... Mă doare sufletul. De ce să n'o spun drept, măcar acum. Şi cu cât gândesc mai mult cu atât mă doare mai rău. Invierea este triumful vieţi, asupra morţii, a binelui asupra răului, a lui Dumnezeu asupra Satanei.

E înduioşătoare această clipă în care simţi că totul te strigă la viaţă, dela firul de iarbă şi până la îngerii care cântă în ceruri, când vezi că, în contra ta triumfă Moartea şi Răul şi Satana.

Privesc în această săptămână de Patimi pe tinerii noştri, pierzându-şi nopţile în chefuri, în chiote, în tovărăşia femeilor rele, cu aer de filozofi; cu dispreţ obraznic pentru Dumnezeu, pentru religie: **Oamenii Ştiinţei**. Vă văd! A tineri eleganţi la haine, dar putrezi la suflet, privindu-mă cu acea căutătură de Savant, râzând ironic:

— Dumnezeu! Ştiinţa nu cunoaşte Dumnezeu. Dumnezeul nostru este raţiunea. (dacă nu stomacul).

Eu vă răspund în scurt şi fără replică posibilă:

„Aşa mor neamurile".

Iar în acelaş timp şi fără multă şovăire, vă oplic o palmă de fier peste buza obraznică. **„Aici e neamul românesc care vrea să trăiască"**.

* * *

Da! El voeşte să trăiască. O! are dreptul. Şi floarea mea din grădină şi ea vrea să trăiască. Ei! Dar o înăbuşă buruiana cea rea şi se ofileşte şi piere. Iar grădinarii se adună se uită la dânsa şi spun: „Să-i punem apă la rădăcină, să prindă puteri şi pe urmă va birui ea buruiana". Alţii zic: „Să lăsăm mai târziu căci floarea încă nu-i pătrunsă de ideia că trebue să lupte". Alţii, altele; aşa că astăzi au ajuns la sfadă: Şi floarea piere.

. . . .

...O flori albastre dela Icoană, pentru ce nu m'aţi lăsat în pace? O! Tu Isuse, O Dumnezeule, cât trebue să fii în clipile acestea de îndurerat şi cum trebue să-ţi sângereze din nou inima, privindu-ne.

(Din „Spada") **Grădinarul**

Cruci doborîte

Chipul de mai jos arată o Sf. Cruce doborîtă la pământ şi pe dunga braţelor, jidovii mulţumiţi de această ispravă s'au fotografiat.

Lucrul acesta s'a petrecut în ţara românească.

Inchipuiţi-vă ce s'ar petrece cu această ţară, în clipa în care ar fi stăpâni jidovii aşa după cum luptă ei, alături de partidele vândute la jidani. Ce s'ar petrece cu noi, când vor ajunge în chip definitiv la putere ca în Rusia.

Se frământă strămoşii în morminţi când văd atâta ticăloşie în ţara Crucei, când văd că din trupurile lor de viteji au răsărit o gloată de urmaşi moleşiţi de minciunile şi de toate relele aduse de politiciani.

Cu ce-au greşit strămoşii noştri, ca la căpătâiul mormintelor lor, să fie doborâtă Crucea?

Cu ce greşim noi, când ne luptăm din răsputeri şi îndurăm urgia tuturor nelegiuiţilor, numai pentru faptul că vroim să murim în credinţa strămoşilor noştri?

Ostaşi ai crucei lui Hristos, voi camarazi legionari de sub comanda omului chemat de vreme să aşeze crucea în vechea ei cinste, fiţi atenţi! Asupra noastră s'au mobilizat toate duhurile rele şi întrebuinţează toate armele împotriva noastră: Desnădejde prin dărâmarea crucei, ocara, minciuna şi'n cele din urmă, trădarea.

Această fotografie cu Sf. Cruce doborâtă de jidani pe muntele Giumalău şi aşezaţi în batjocură cu picioarele pe ea, a fost smulsă din mâna unui student jidov într'o încăerare studenţească la Cernăuţi.

---

lor săvârşite asupra profeţilor.

Şi stăruind cu toată hotărârea şi mila de sufletele creştinilor căzuţi în rătăcire, sfântul Ioan spune celor jidăniţi:

„Cu cine aveţi legături? Cu cei cari strigau: răstigneşte-L, răstigneşte-L! pe Hristos. Cu cei ce strigau: Sângele Lui (al Lui Hristos!) asupra noastră şi asupra copiilor noştri?...

Dacă cineva ar fi ucis pe fiul tău, spune-mi: oare ai fi putut să te uiţi la un asfel de om, şi să-i asculţi vorba lui? Nu te-ai fi ferit de el ca de un demon rău, ca de însuşi dracul? Iudeii au omorît pe fiul stăpânului tău; iar tu îndrăzneşti a te întâlni şi a sta de vorbă cu ei?

Răstignitul Iisus Hristos te-a onorat pe tine până la atîta, că te-a făcut frate şi împreună moştenitor; iar tu până la atita îl necinsteşti pe El, că respecţi pe ucigaşii şi răstignitorii Lui, şi le faci pe plac luând parte cu ei la adunări şi intrând în spurcatele şi drăceştile lor locuinţe?

Sufletele jidanilor trebuesc considerate ca adăposturi ale demonilor, căci fiind părăsiţi de Dumnezeu şi blestemaţi, ei sunt în stăpânirea diavolului de ale cărui sfaturi ascultă şi de care sunt ajutaţi la înfăptuirea tuturor fără de legilor.

Jidanii n'au Dumnezeu, n'au ruşine, n'au omenie! Ei sunt pururea zgâlţâiţi de neastâmpărul bestial al vrăjmăşiei faţă de popoarele creştine, zbătându-se cu înverşunare pentru a cotropi toate bogăţiile pământului în scopul de a-şi îndestula nesăţioasele lor pofte trupeşti.

Creştinul trebue să dispreţuiască pe jidani ca pe nişte spurcaţi, şi să se ferească de ei ca de ciumă şi ca de lepră.

Creştinul care simpatizează pe jidani, este un *batjocoritor al Mântuitorului Hristos, un vrăjmaş al bisericii Creştine ortodoxe*, şi nu se mai poate numi creştin, iar biserica, in rugăciunile pe care le face, îl blestemă ca şi pe jidani"!...

Nu trebue să fie nimeni dintre români atât de neînţelegător şi lenevos la minte, încât să nu înţeleagă că dacă noi românii suntem azi atât de învrăjbiţi unii cu alţii, atât de săraci, atât de prăpădiţi şi buimăciţi, starea aceasta de jalnică ticăloşire în care ne zbatem este în primul rând dovada pedepsei Dumnezeeşti care ne apasă pentru că ne-am depărtat dela poruncile lui D-zeu, neţinând seamă de învăţăturile bisericii, şi am primit în mijlocul nostru pe jidani, şi ne-am împrietenit cu aceşti câini lacomi care urlă defăimări contra lui Hristos şi a Crucii.

D. Moşoiu
Călugăr
Mânăstirea Vărzăreşti R.-Sărat

Prevederile unui tineret batjocorit continuare din pag. 2-a

„Minuni în vremea noastră nu cred a se mai face" și iacă sub ochii noștri totuși se fac.

Interese a căror substrat ș'au luat alții angajamentul să-l desvălue a dus la înființarea Fac. de teologie la Chișinău. Toate argumentele serioase pledau pentru înființarea la Iași dar... Ministru știe una și bună. Rămăsese deci numai recrutarea profesorilor. Și s'a făcut și minunea aceasta. E numit la o Fac. de teologie comunistul Petre Constantinescu-Iași, care pentru ideile sale a fost ș'n închisori.

Ateu înfocat, *ca orice democrat care se respectă. In preajma numirei iată că se întâmplă minunea; îngerul Domnului s'a pogorît și el Constantinescu ateul de altă dată declară că a* **„părăsit ideile sale din trecut"**. *Schimbi credința ca lingeriile. Convingerile formate în ani de zile pentru care ai suferit, s'au dus pe gârlă pentru o catedră universitară. Ce ți-i și cu statornicia la om.*

Și profesorii au crezut poate că „oaia rătăcită" s'a întors, luând ca bună declarația. Săracă biserică, bine-ți va merge când slujitorii tăi vor fi atei.

Ați crezut poate că e singurul! Nu. Are pe Gala Galaction (Pișculescu care'l găsești la înmormântările rabinilor, în sinagogă, predicând peste tot învățăturile lui Moisi. Aceste adăugate la purtarea lui mizerabilă din timpul războiului, i-a dat dreptul să aspire la o catedră universitară.

Pe turla Bisericei, Cucuvaia cântă a pustiu...

Semnele biruinței legionare!

De câteva ori m'a căutat... cineva, ca să-mi spună, când m'a întâlnit, în șoaptă, pe nerăsuflate și grăbit, că-i place foarte mult mișcarea noastră, că-i tresaltă inima de bucurie, când află de-o nouă ispravă legionară și că printre prieteni împrăștie vorbe bune și nădejdea, că numai legionarii vor mântui neamul dela peire și vor curăți pământul de streini și de tâlhari.

— „Dar am venit, mai cu seamă, să vă atrag atenția, să nu mai faceți greșala de a mai da în vileag toate înfăptuirile legionare. Mie, drept să vă spun, parcă mă îngrozesc și mi-e teamă, că iar o să vă aresteze, o să vă schingiuiască și iar o să vă dizolve, când or vedea dușmanii acestei țări, c'ați devenit un pericol mai mare ca înainte de dizolvarea „Gărzii de Fier", un pericol pentru ucigașii neamului, pentru vânzătorii moșiei străbune!"

Teama prietenului nostru ne bucură deoarece a pornit din marea lui dragoste și încredere în chemarea Căpitanului nostru, *Corneliu-Zelea Codreanu* și a legionarilor săi și din cunoașterea răutății de care sunt în stare să dea dovadă oamenii politici, când rânjetul lui Iuda, le răstoarnă arginții în buzunarele lor fără de fund.

Noi însă, vom da în vileag și pe mai departe, înfăptuirile legionare din țară, nu dintr'un spirit de îngâmfare, ci dintr'o categorică datorie creștină, pentruca orbii să vadă, surzii să audă și să înțeleagă ceiace o minte sănătoasă trebue să înțeleagă.

Dăm în vileag înfăptuirile legionare, deoarece, acestea sunt ***semnele apropiatei biruinți legionare***, iar prigonitorii și schingiuitorii legionarilor să nu spună în fața scaunului de judecată: „n'am știut, n'am văzut, n'am auzit".

Fiindcă orb, surd și fără de minte trebue să fie acela, care ar îndrăzni să mai facă ce s'a făcut și să se ajungă unde s'a ajuns cu dizolvarea „Gărzii de Fier".

Adică pentru o minte întreagă, numai ce s'a publicat până acum în micile și neînsemnatele noastre gazete provinciale, nu-i destul, ca să înțeleagă că țara întreagă se îndreaptă cu nădejdea în spre legionari?

Bisericile, școalele, căminurile, șoselele, fântânile și crucile ridicate la răspântii și pe înălțimi de munte, nu sunt semne de întrebare pentru nimeni?

Nu sunt acestea toate, cei mai teribili cuvântători și apărători ai legionarilor porniți pe calea îndreptărilor și înoirilor?

Suntem pe drumul istoric al strămoșilor noștri, cu Sf. Cruce, cu neamul, cu pământul, cu amintirea și cinstea morților noștri, mergem înainte; murim până la unul și nu dăm înapoi și nici nu alunecăm ca slăbănogii și trădătorii pe căi și cărărui de rătăcire și pierzare sufletească.

INSEMNĂRI (din ziare)

Politica și cinstea.

„Ruina morală pe deantregul și ruina materială în mare parte, în România constitue opera partidelor politice în acțiunea lor desfășurată după războiu.

Partidele politice prin incapacitatea la guvern, și prin toleranța necinstei, astăzi primejduesc interesele mari ale țării prin concepțiunile și practicele unora din oameni politici.

Imbogățirea repede și fantastică a o mare parte din fruntașii politici, a servit și slujesc de puternic imbold și miraj, substituind muncii productive, activitatea stearpă de cluburi cu pervertirea judecății și a sentimentelor curate odinioară.

Programul nepublicat, absolut comun tuturor partidelor politice, cuprinde un singur crez: la guvern îmbogățiți-vă toți pentru a avea cu ce trăi și lupta în opoziție; averea țării în acest program fiind considerată prada războiului electoral este dată răsplată învingătorului în alegeri.

Aproape pentru toate partidele cari au guvernat, acest program a fost axa activității lor și singura preocupare de căpetenie a fost satisfacerea largă a intereselor de partid.

Mai mult, toate partidele la guvern fiind și-au asigurat impunitatea vinovaților, uneori chiar șefii de guvern solidarizându-se în interesul partidului cu vinovații de prim rang. Impunitate vinovaților politici sus pași a ajuns dogma de guvernământ, iar solidaritatea pe cale de reciprocitate dintre partide pe chestia abuzurilor în paguba averei țării, afirmă constant dela războiu încoace, a smuls din rădăcină poporului român, orice încredere, și orice nădejde de îndreptare pornită din inițiativa și cu voința partidelor politice.

Fruntașii politici cu destinare a fi la guvern colaboratorii șefului de partid, mulți din ei membrii în consiliile de administrație la bănci și societăți care exploatează avuția țării, fiind pur și simplu niște salariați, n'au nici-o independență; mai mult, când interesele societăților ai căror salariați sunt, vin în conflict cu interesele statului, tristul rol este de a apăra pe ale patronilor lor; nu sunt rari cazuri în care chiar miniștri, în funcțiune fiind, au apărat interesele acestor societăți contra statului, cu pagube pentru stat.

Țara cere guverne capabile și oneste, iar Coroana, în îndeplinirea marii și grelei sale misiuni, vrea acelaș lucru: ambii factori constituționali au fost și sunt totdeauna de acord, dar organismele politice, partidele cari până la războiu erau legătura fericită între Coroană și Națiune, astăzi vor să se impună Coroanei și Națiunei nu prin capacitate și muncă dezinteresată, ci prin teroare și șantaj.

Partidele politice în opoziție, cu vehemență protestează și se arată nemulțumite, că regimul constituțional și parlamentar, sistem englezesc în România este o pură parodie; aceleași partide însă la guvern, prin schimbarea căciulei, practică și pricep numai guvernarea tip oriental fără a se jena de ceeace au susținut în opoziție; iată o școală, școala minciunei, care dăinuește de multă vreme.

Astăzi orice om politic onest și care se interesează de viitorul țării va recunoaște, că întreg poporul român dela orașe și dela țară, cu întreaga intelectualitate, nu mai are nici-o încredere în partidele politice, ele fiind compromise prin demagogie în opoziție, prin fraude, risipă și incapacitate la guvern.

Pricepem ca barbații politici ai României, după războiu, să nu aibă îusușirile mari cerute de nevoile de astăzi, de a însănătoși viața economică a țării, și cum nici în alte țări cu o civilizație mai veche și având bărbați politici, cu mult superiori ca cunoștințe și experiență nu s'a ajuns încă la o bună stare materială, ne explicăm ușor nepulința notorie a oamenilor politici români și slaba lor pregătire; **dar acești politiciani români neputincioși a face binele, nici cinstiți nu pot fi la administrarea averei țării?"** (ss) T. Cudalbu

fost ministru

Azi și ieri.

„Se ridică, ca o protestare unanimă, plângeri împotriva risipei ce se face cu banul public.

Mai ales unele numiri suplimentare, în funcțiile publice, toate acestea inutile și numai conrupătoare a tineretului, revoltă și desgustă. In spatele soldaților desbrăcați, a funcționarilor nevoiași, a pensionarilor aruncați pe drumul mizeriei, cresc zilnic două lucruri deopotrivă funeste: impozitele fără limită și batalioanele nesățioase ale sinecurei.

Țipă lumea și se întreabă: până unde: Cât timp are să mai poată răbda țara tăvălită și strivită sub călcâiul regimului fără control și fără legalitate? Cât timp o să mai poată plăti mulțimea pentru ca să fie îndestulat balaurul cel cu o sută de guri nesățioase?

Nu avem obiceiul vorbelor deșarte, nici al declamatoriei demagogice și întotdeauna punem măsură indignării; dar, pentru numele lui Dumnezeu, întrebăm și noi cu toată lumea: până unde și până când?

Răbdarea omenească are margini și atunci când vezi cerul mai senin, atunci poate izbucni furtuna.

Cu creșterea dărilor, a costului vieții și chiriilor, sunt oameni cari nu mai trăesc astăzi decât pentru ca să plătească dările și locațiunea locuinței. Și măcar dacă acestei apăsări generale ar corespunde o cârmuire sobră, cumpătată în cheltueli și cu frâu.

Infățișarea și realitatea sunt însă, cu totul altele.

Regimul sinecurilor, al desfrâului de automobile, al profuziunii de misiuni, al cumpărăturilor de case, al comisioanelor de multi-milioane, al diurnelor suplimentare și multiplicate, pălmuește țara. Oamenii de treabă muncesc în sudori ca să-și țină o familie ori ca să-și târască, de azi pe mâine, o viață ca vai de ea, iar beneficiarii risipei se lăfăesc în luxul pescuit din bugetul statului.

Din punctul de vedere moral, mulți pași înapoi am făcut dela România mică până la România Mare.

Această apropiere de trecut îmi aduce aminte un fapt caracteristic.

Câteva luni înainte să moară sub cuțitul chirurgului la Paris, Mihail Kogălniceanu ataca în Cameră, cu o mare violență, pe Lascăr Catargiu, șeful guvernului.

A doua zi, d. Constantin Olănescu, ministrul de lucrări publice, fu chemat de Kogălniceanu la locuința sa. Marele om de stat, zăcea în pat, doborît de o criză acută de piatră.

Kogălniceanu își expuse situația, doctorii i-au impus operația de urgență trebue, dar să plece la Paris, însă îi trebuie 30.000 lei.

— Sunt la a treia operație acum și Dumnezeu știe dacă voiu mai scăpa; roagă, din partea-mi, pe Catargiu să mi dea din fondurile publice această sumă, căci fără ea mor aci ca un câine.

D-l Olănescu se duse de-adreptul la șeful guvernului și îi comunică rugămintea lui Kogălniceanu, dar Catargiu îi răspunse:

— Doresc, din suflet, să ajut pe Kogălniceanu, dar de unde să-i dau banii? **Eu nu mă pot atinge de fondurile publice, fiindcă ele au altă destinație.**

In urma stăruințelor d-lui Olănescu, Catargiu stete pe gânduri, apoi zise:

— Imprumută-mi, te rog, trăsura matale, fiindcă a mea vine mai târziu. Mă duc la Palat.

Peste câtva timp. Catargiu se reîntoarse și spuse d-lui Olănescu:

— Du-te la Kogălniceanu și vestește-l, că are cei 30.000 lei. I-a dat Regele.

Aceștia erau bătrânii, agramații sau autodidacții care ne-au făcut o țară. Intregi la minte și la suflet, cinstiți până în măduva oaselor, robi ai datoriei și ai legii. Acestea sunt vremurile abia de ieri ce, în trista lumină a zilelor de azi, ne par legendare, vremuri în care nici primul ministru, nici regele nu îndrăznea să se atingă de banul public. Plăteau mai degrabă din punga lor decât să abată un singur leu contribuabililor, dela destinația lui firească.

Cu asemenea suflete fruntașe am putut avea și păstra o țară.

Să se inspire d-nii de astăzi dela acest trecut de sfințenie în probitate. Căci cu metodele dumnealor noui de apăsare cu birul și de răsfățare cu ghelirul, vor da țara de râpă"

(Universul)

Abonament obișnuit 20 lei pe an.
Abonamente de susținere pe un an 50 lei, pe 6 luni 25 lei.
Informații, manuscrise, abonamente se pot trimite pe adresa: Preot V. Boldeanu str. D. Zamfirescu Nr. 14, Focșani.
Primim spre publicare articole f. scurte, știri, însemnări — poezii nu!